

HÍREINK

Példás odaadással felkészült gyermekeink első szentáldozása május 21-én volt templomunkban. Bízunk benne, hogy maradandó lelki élményt jelentett számukra a szentgyónás felszabadító öröme és a Szent Eucharisztia vétele, s hogy megőrzik mostani tiszta, szép lelküket és lelkesedésüket a Krisztus-követésben.

Tanév végi hálaadó Szent Liturgiánk végén nagy örömmel hallgattuk meg vállalkozó szellemű gyermekeink bemutatkozó produkcióit. Köszönet a versekért, az énekért, a zongora-, citera-, gitár- és xilofon-játékért. A tanév végeztével minden diákunknak nagy szeretettel gratulálunk! Érettségizőinknek további kitartást, sikeres vizsgát, eredményes felvételt kívánunk. Köszönet valamennyi pedagógusunknak, a kertvárosi óvodákban és az iskolában végzett munkájáért kiemelten Markos Kitti hitoktatóknak.

Június 24-én, szombaton, Keresztelő Szent János születése ünnepén teljes liturgikus rendet tartunk. Június 29-én, Szent Péter és Pál apostolok (az „apostolfejedelmek”) ünnepén viszont – az épp zajló Görög-tűz Tábor miatt – csak este fél hatkor lesz Szent Liturgia templomunkban. Ezt a szertartást Gyurkovics Miklós atya végzi majd, aki – halála évfordulója kapcsán – e napon pannachidát (halotti megemlékezést) is végez Vaszkun György atyáért, egykori első parókusunkért.

Idei egyházközségi zarándulásunk során felvidéki túrára készülünk. A nyár végére vagy kora őszre tervezett utazás részleteiről pontos információkat júliusi *Legyezők*ben közlünk.

Az Anyaszentegyház házasságot hirdet: Kondra Arnold görögkatolikus vőlegény, Kondra Rudolf és Petrjuk Vera szülők fia eljegyezte házastársul Vajas Alexandra református menyasszonyt, Vajas Tibor és Batári Ibolya szülők leányát. Esküvőjükre július 8-án kerül sor templomunkban. Járuljunk hozzá imádságainkkal a fiatal pár boldog közös életéhez.

Nyíregyháza-kertvárosi Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3.

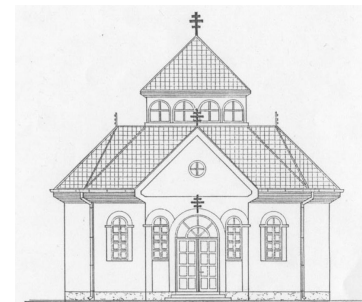
www.kertvarosigorogok.hu – 06-30/415-50-92 – hitoktatasi.iroda@gmail.com

Számlaszámunk: 11100702-18799303-36000001 – Felelős kiadó: Obbágy László parókus

A KERTVÁROSI
GÖRÖGKATOLIKUS PARÓKIA ÉRTESÍTŐJE

LEGYEZŐ

2023 JÚNIUS

„A szeretetet nem pusztítja el a halál...”

Grunda László emlékére

Talán elsőéves papnövendék voltam, amikor egy idős, sokat szenvedett atya rekollekcióján a jegyzetfüzetembe, de a szívembe is feljegyeztem a következő mondatot: „Ha szentek akartok lenni, fiúk, addig legyetek, amíg egészségesek vagytok, mert utána nem megy. Krisztus keresztjéből nem lehet hintaszéket ácsolni.”

Teilhard de Chardin elvontabban, bölcselkedőbbben bár, de ugyanezt a tapasztalatot fogalmazza meg, amikor ezt mondja: „A szenvedés problémája, vagyis az a kérdés, hogyan lehet szenvedéseinket, még ha azok csak fizikaiak is, a Teremtő jóságával és mindenhatóságával összeegyeztetni, mindig a világmindenség leginkább zavaró titka marad az emberi értelem és érzelem számára.”

A jó Isten gondviselő szeretetéből fakadóan a „zavaró titokból” hittel teli misztérium lett azon papnövendékek számára, akik az 1981/82-es tanévben a Központi Szeminárium lakói voltak. Hosszú, súlyos szenvedés után köztünk, társai között halt meg egy huszonhat éves fiatal pap barátunk. Közelről láttuk a kínjait is, a hitét is; a fájdalom bizony nem kevesbedett attól, hogy az oltárra tette őket. Kereszt volt a javából, nem hintaszék. Mégis – vagy tán épp ezért –: Grunda László újszentelt áldozópap szenvedése és halála máig ható, hitet próbáló, magabiztos szép szavakat elnémító, szívet bénító és mégis értelmet mozgósító

élmény volt számunkra. Halálának hajnalán – hónapok lázadása, ugyanakkor szeretetteli kollektív ápolása után – megsejtettünk valamit a páli szavak mélységéből, amikor szobája ajtajára kifüggesztettük a Kolosszei levél addig inkább talányosnak tartott és bizony érthetetlennek vélt mondatát: „Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára” (Kol 1,24).

Nem a kegyelet vagy a megszépítő távolság mondatja velem – akkor is mindnyájan így ismertük, így gondoltuk: Grunda Laci kiváló ember volt. Egyszerű, értelmes, tiszta, elhivatott. Sugárzó ember. Olyan, akiről úgy gondolhattuk: ő lesz a legjobb pap közülünk. Lelkipásztorként és teológusként egyaránt fényes jövője lehetett volna. Szót értett fejkendősnénivel és egyetemi tanárral, bohém ifjúval, de fáradt és kiégett emberekkel is. Vasárnapi homíliájából és hétköznapi humorából egyformán épülni tudtunk. Talán épp azért lehetett kegyelmi esemény a szenvedése és a halála, mert az volt az élete is.

Úgy hiszem, bölcs előjárói döntés volt, hogy Laci barátunknak nem kellett befeküdni egy kórházi szobába, hanem a szemináriumban élhette végig betegsége hónapjait, nagyjából – ha jól emlékszem – októbertől májusig. Egyik kispap-társunk korábban mentőzött, ő sokféle konkrét ápolási tevékenységet maga végzett el a betegünk körül. Nekem volt egy fiatal orvos barátom, aki rendszeresen bejárt Lacihoz; orvosilag ő konstataálta és kísérte betegsége stádiumait. Bizonyára több, személyhez kötődő, konkrét mozzanatot is fel lehetne idézni, de ennyi esztendő után az emlékek halványodnak. Azt azonban jó szívvel el tudom mondani: mindannyian kicsit társak, Cirenei Simonok voltunk Grunda Laci mellett. Amint Laci barátunk Krisztus keresztjének szilánkjaként cipelte keresztjét, úgy mi is így lépdeltünk (vagy sokszor csak ültünk és hallgattunk) vele – s Vele. Bizonyára mindnyájan ezer gyöngeséggel küzdünk, mégis le merem írni: jobb emberré, jobb kereszténnyé, jobb pappá lettünk Grunda Laci élete, szenvedése, halála által.

Úgy emlékszem, a Magyar Egyházirodalmi Iskola elnökeként még ő kezdeményezte Weöres Sándor és felesége, Károlyi Amy meghívását. Aztán – betegsége miatt – már én mentem el a vendégekért és vezettem a találkozást, a beszélgetést. Az est mottója Weöres egy akkor még kevésbé ismert, mély értelmű verssora volt, így hangzott: „Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.” Bár ígéretes papi életét mi bizonyára másként rendeztük volna, mégis: már akkor is magától értetődő volt számunkra, hogy Grunda László ezen a létrán – a szeretet Istenének fájdalmasan szép, önmagához emelő gesztusa révén – célba érkezett.

Szemelvények címmel 1983-ban „Grunda László barátunk emlékére” válogatást adtunk ki a budapesti növendékpapság munkáiból. Ebben közöltük Grunda Laci – a dogmatika tanszéken kiváló minősítést kapott – diplomamunkájának egy részét is. „Azt a picinyke örökséget – írta akkor előszavában Orosz László (ma Atanáz miskolci püspök) –, amelyet lenyűgöző alakjához hozzászokott barátai csak keserű szájjal mernek kezükbe venni.” Mivel ez a munka licencia-dolgozat volt, folytatásra várt. A *Szemelvények* prológusa erről így ír: „Félreértés ne essék: jóllehet a következő esztendőben disszertáció már nem született, az önálló válaszkeresés mégsem maradt el. Grunda László minden disszertációnál meggyőzőbb kutatást folytatott arról, hogy 'ez a világ, amelyben születünk, szenvedünk és meghalunk, nem az egyetlen és teljes valóság; hanem csak előszobája annak a világnak, amelyben a szeretetet már nem pusztítja el a halál...'"

Mivel testvéreim keresztje mellett számomra a csönd az autentikus viselkedés, papi életem talán legnehezebb mozzanataként élem meg a betegek szolgálatát; ugyanakkor számtalan tisztító és fölemelő élményt őrzök a betegek gyengeségükben átadott erejének bizonyítékeként. Negyven év múltán is hálás vagyok a jó Istennek Grunda Lászlóért: életéért, szenvedéséért és haláláért, s hogy szemináriumi cellája hiteles „előszoba” volt, amely ma is azt hirdeti: a szeretetet nem pusztítja el a halál.